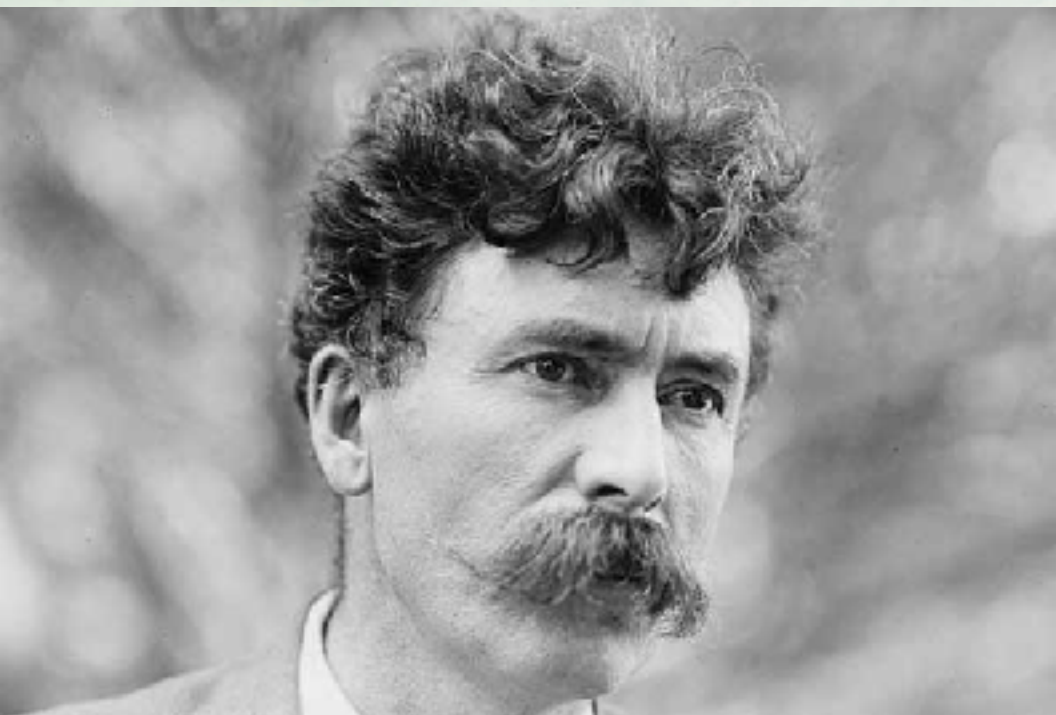

Лобо - володар Курумпо

Ернест Сетон-Томпсон

Велика, населена скотарями область в північній частині Нової Мексики називається Куррумпо. Це країна багатих пасовищ, величезних стад, країна потоків з чистою, прозорою водою, що впадають в річку Куррумпо, на ім'я якої названа вся ця місцевість. І володарем всієї цієї країни був старий сірий вовк.

Старий Лобо був гігантським ватажком зграї сірих вовків, які спустошували долину Куррумпо протягом довгих років. Всі пастухи і скотарі добре знали його, і де б він не з'являвся зі своєю вірною зграєю, там запанував жах. Власники стад приходили у відчай. Старий Лобо був велетнем серед інших вовків, і хитрість його і сила відповідали його росту. Його нічне виття було добре відоме усім місцевим жителям. Вив він голосніше за всіх інших вовків. Звичайний вовк міг годинами вити поблизу табору вівчарів, не привертаючи до себе уваги, але коли в ущелині лунав гучний рев старого вовчого ватажка, пастухів охоплювало занепокоєння, і вони знали, що вранці їм доведеться почути про нові спустошення в стадах.

Згряя Лобо була невеликою. Я не міг зрозуміти чому. Зазвичай навколо такого виняткового в усьому звіра збирається чималий гурт. Може, він сам не хотів збільшувати ватаги, а може, всіх відлякувала його аж надто лиха вдача. Без сумніву одне: протягом останніх років його панування в нього було лише п'ятеро підлеглих, кожен із яких зажив слави своїми величезними розмірами.

Особливо виділявся помічник Лобо, справжній гігант, але й він поступався перед ватажком силою і завзяттям.

Кожен член ватаги мав свою характерну рису. Одного красивого білого вовка мексиканці звали Бланкою. Гадали, Бланка - самиця, подруга Лобо. Інший вовк, рудої масті, відзначався нечуваною спритністю. Ходили чутки, буцім він легко наздоганяв прудконого антилопу.

Життя вовків тісно перепліталось із життям скотарів, тим-то не дивно, що вони прагнули будь-що і якнайшвидше спекатися зграї. Кожен скотар ладен був віддати чимало молодих бичків за скальп бодай одного вовка з ватаги Лобо.

Тим часом сіроманці насолоджувалися полюванням, зневажаючи всі виверти мисливців.

Вони ніби глузували з них, нехтуючи отруєною приманкою, і збирали й далі, принаймні останні п'ять років, данину зі скотарів Курумпо в розмірі однієї корови щодня. Таким чином, здобич зграї становила, за грубими підрахунками, щонайменше дві тисячі добірних голів.

Застаріле поняття, що вовк завжди голодний і пожирає все поспіль, у даному разі не відповідало дійсності, бо ці свавільники були дорідні, вгодовані, ситі та ще й вередливі до харчу. Вони ніколи не торкалися тварини, що здохла сама або сконала в пошесть, гребуючи навіть тією, що її забив скотар. Свій вибір зупиняли на гладкій телиці, яку щойно самі зарізали, ласували лише найніжнішою частиною. Старою коровою чи бугаєм просто гидували. Відомо також, що вони не любили баранини, однак часто, розважаючись, загризали овець. Якось уночі, у листопаді 1893 року, Бланка і рудий вовк, охочі до таких забав, вигубили двісті п'ятдесят овець, навіть не скуштувавши їхнього м'яса.

За голову Лобо було призначено велику нагороду. Навмисно для нього розкидали кругом отруєне м'ясо, але він ніколи не схибив: завжди непомильно розпізнавав приманку.

Лобо боявся лише вогнепальної зброї. Він знав, що всі тутешні чоловіки носять із собою рушниці, тому-то ніколи не нападав на людину й всіляко уникав зустрічі з нею. Непорушним законом для зграї був порядунок втечею, хоч би на якій відстані майнула людська постать. Звичка Лобо дозволяти вовкам жерти лише здобич, яку самі вполювали, не раз ставала їм у великій пригоді, а гострий нюх ватажка завжди визначав людський запах і давав їм можливість уникнути неминучої загибелі.

Якось один ковбой почув могутній клич старого Лобо. Крадькома він наблизився до улоговини й побачив, що зграя оточила невелику череду корів.

Лобо сидів на пагорбі, а Бланка й решта вовків намагалися відбити від стада телицю, вибрану на обід. Але худоба згуртувалася в коло і виставила до ворога суцільний ліс рогів. Однак оборона не була щільною: кілька передніх корів, настрахані наскоками грізного суперника, рвалися всередину. Саме

через це вовкам вдалося поранити облюбовану телицю.

Терпець Лобо урвався, з горла вихопилося глухе виття, він стрімголов помчав на череду. Очманіла від переляку череда сахнулася і розпалася навпіл. Лобо з розгону увірвався в розколину. Корови кинулися врозтіч, наче відламки розірваної вибухом бомби. Обрана жертва й собі рвонула бігти, але кількома стрибками Лобо наздогнав її, люто вп'явся в горло і, вгрузаючи в землю лапами, різко спинився. Від могутнього ривка телиця повалилася, задерши ратиці догори. Лобо теж перекинувся на спину, але миттю скочив на ноги. Згряя в лічені хвилини прикінчила нещасну телицю.

Старий ватажок не брав участі в розправі. Він повалив жертву і всім своїм виглядом, здавалося, говорив: «Чому ніхто з вас не зробив так само, а лише марно гаяв час?».

Ковбой з голосним гиканням помчав на вовків, і ті кинулися навтьоки. Ковбой тут-таки посипав зарізану тушу стрихніном (отрутою) у трьох місцях і подався геть, упевнений, що згряя повернеться за здобиччю.

Наступного ранку, коли він прийшов поглянути на сподівані трупи, з'ясувалося, що вовки і справді ласували телицею, але перед тим старанно відокремили й викинули геть усі отруєні частини.

Страх перед ватагою Лобо дедалі зростав. Щороку винагорода за його голову підвищувалася, аж поки сягнула нечуваної суми - тисячі доларів. За людську голову, голову небезпечного злочинця, призначалася набагато менша ціна. (...)

Найкращі мисливці намагалися впіймати Лобо. Вони вдавалися до всіляких хитрощів, але вовк щоразу виявлявся розумнішим і оминав їхні пастки.

Спокушений такою нагородою, техаський мисливець Теннер прискакав одного разу до ущелини Куррумпо. Він був чудово споряджений для полювання, взяв з собою кращі рушниці, кращих коней і зграю величезних вовкодавів. У себе в Техасі він разом зі своїми собаками винищив чимало вовків і тому анітрохи не сумнівався, що через кілька днів скальп старого Лобо буде на його сідлі.

І ось він раннім літнім ранком, коли ледь розвиднілося, відважно кинувся на

полювання, і незабаром великі собаки веселим гавкотом сповістили, що напали на слід вовка.

Вовків побачили на відстані двох миль, і гонитва стала ще завзятіше, ще шаленіше. Собаки-вовкодави повинні були тільки затримати вовків, поки не настигне мисливець і не перестріляє їх. Це неважко зробити на відкритих рівнинах Техасу, але тут умови були інші. Старий Лобо добре вмів вибрати місцевість. Скелясті ущелини річки Куррумпо і її приток перетинали рівнину у всіх напрямках. Старий вовк одразу ж пішов до найближчої з цих ущелин і, перебравшись через неї, втік від мисливця. Його зграя розбіглася в різні боки, а слідом за вовками розбіглися і собаки. Коли ж собаки з'єдналися знову, то, зрозуміло, багатьох з них бракувало. Коли Теннер ввечері став скликати своїх собак, то повернулося тільки шестеро, і з них дві були сильно злякані. Однак мисливець все-таки не відмовився від свого наміру і зробив ще дві спроби оволодіти скальпом короля Куррумпо, але так само безуспішно. Остання спроба коштувала життя його кращого коня, який впав і розбився на смерть. Тоді він відмовився від подальшого полювання, зневірившись в успіху, і

повернувся в Техас, залишивши Лобо як і раніше деспотично панувати в області Куррумпо.

На наступний рік з'явилися ще два мисливця, спокушені привабливою нагородою.

Кожен думав, що саме йому вдасться впоратися з цим знаменитим вовком.

Один з них сподівався досягти цього за допомогою нововинайденої отрути, яку треба було застосовувати особливим способом. Інший, француз з Канади, теж хотів застосувати отруту, але, крім того, мав намір приєднати до неї заклинання, так як був твердо впевнений, що Лобо не простий вовк, а перевертень, і тому його не можна вбити звичайним способом.

Однак ніякі майстерно приготовані отрути, ніякі чари і заклинання не могли здолати сірого хижака. Він як і раніше здійснював свої щоденні обходи, щодня бенкетував. Не минуло й кількох тижнів, як мисливці, зневірившись, відмовилися від подальших спроб і вирушили полювати в інші краї.

Ферма Джо Калона була розташована на одному з маленьких приток Куррумпо, в мальовничій ущелині серед скель.

Всього в який-небудь тисячі ярдів від

будинку Лобо зі своєю подругою Бланкою влаштували лігво і вивели дитинчат.

Вони прожили там все літо, винищуючи худобу, що належала Джо: корів, овець і собак, - точно сміючись над усіма його хитрощами, над його отрутами і пастками. Вони жили в цілковитій безпеці серед печер і скелястих круч, а Джо ламав собі голову, намагаючись придумати якийсь новий спосіб викурити їх звідти або знищити за допомогою динаміту. Але вони вислизали від нього цілими і неушкодженими і продовжували свої набіги, як і раніше.

- Ось де Лобо прожив нинішнє літо, - сказав Джо, вказуючи мені на кам'янистий скеля. - А я нічого не міг вдіяти з ним. Я виявився просто в дурнях.

II

Я не надто йняв віри розповідям ковбоїв, аж поки восени 1893 року випала нагода стрітися із сірим пронозою і вивчити його краще, ніж інші.

За кілька років до цих подій, коли іще був живий Бінго, я частенько полював на вовків. Відтоді змінив заняття на інше, що прикувало мене до письмового столу і стільця. Мені доконче потрібен був

рухливий спосіб життя, тим-то, коли мій давній друг - фермер із Курумпо - запросив приїхати до нього і спробувати покласти край розбійницьким нападам сірої зграї, я погодився без вагань, радіючи можливості познайомитися з її ватажком.

Аби ліпше вивчити місцевість, я багато їздив верхи. Часом мій проводир показував на кістяк тієї чи іншої тварини, що на нім поприсихало сухе шкураття, й говорив: «Це його робота».

Я зрозумів: шкода й думки вполювати Лобо в горах верхи на коні. Лишалось єдине - капкани й отрута. Та нам бракувало достатньої кількості капканів, тим-то я вдався до отрути. Не описуватиму з усіма подробицями десятки хитромудрощів, на які я пускався, щоб обвести «вовка-перевертня». Годі було знайти таку суміш стрихніну, миш'яку, синильної кислоти, якої б я не випробував як отруту для Лобо. Годі було знайти такий сорт м'яса, якого б не підкинув цьому лиходію для приманки. Минали дні, а мої зусилля йшли нанівець. Старий пройдисвіт був хитріший.

Досить навести один приклад, щоб довести його дивовижне чуття.

За порадою одного старого мисливця, я

розтопив трохи сиру разом з нирковим жиром щойно вбитої телиці; сир я різав кістяним ножем, щоб уникнути металевого запаху. Коли суміш охолола, я розділив її на шматки і, зробивши отвір в кожному шматку, вклав туди велику дозу стрихніну і ціаністого калію, укладеного в капсулу, що не пропускає жодного запаху. Потім я закупорив діри сиром. Під час цієї роботи я не знімав рукавичок, вимочених в теплій крові телиці, і навіть намагався не дихати на приманку. Коли все було готове, я поклав приманку в мішок з сириці, теж весь вимазаний кров'ю, і поїхав верхи, тягнучи за собою печінку і нирки бика, прив'язані на мотузці. Я зробив коло в десять миль, кидаючи через кожні чверть милі по шматку приманки, ретельно уникаючи при цьому контакту з руками.

Лобо з'являвся в цій місцевості на початку кожного тижня, а решту часу проводив, мабуть, десь близько підніжжя Сьєрра Гранде.

Це було в понеділок, і в той самий вечір, коли ми вже збиралися їхати, я почув вовче виття. Один з ковбоїв коротко зауважив:

- А ось і він! Тепер подивимося, що буде.

На наступний ранок я поспішив

повернутися, бажаючи швидше дізнатися результати моєї хитрості. Я швидко напав на сліди хижаків на чолі з Лобо, слід якого завжди можна було легко відрізнити, так як він був значно більший сліду звичайного вовка.

Вовки скоро відчували м'ясо, яке я волочив за собою. Я переконався, що Лобо підійшов до першої приманки, обнюхав її і в кінці кінців взяв приманку.

Тут я не міг приховати своєї радості.

- Нарешті-то він попався! - вигукнув я. - Скоро я побачу його мертвим.

І я помчав вперед, не зводячи очей з великих слідів, залишених його лапами в пилу. Вони довели мене до того місця, де я кинув другу приманку, і я побачив, що вона теж зникла.

Як я радів при цьому!

Тепер він попався мені! І, ймовірно, ще кілька інших вовків з його зграї.

Але широкий слід його лап не зникав з дороги, і хоча я піднімався на стремених і оглядав всю рівнину, я ніде не міг розгледіти мертвого вовка.

Я поїхав далі по його сліду і побачив, що третя приманка теж зникла, а слід вів далі, до четвертої приманки. І тут я переконався, що Лобо не проковтнув жодної з них, а

тільки тягнув їх у своїй пащі і потім, склавши докупи, забруднив їх своїми нечистотами, щоб висловити своє повне презирство до моєї хитрості. Зробивши це, він звернув у інший бік і пішов у своїх справах разом зі всією зграєю, яку він оберігав так пильно ...

Я навів тільки один з багатьох подібних випадків, що переконали мене, що з цим розбійником не можна впоратися за допомогою отрути. Я виписав капкани і, чекаючи їх прибуття, зайнявся винищенням звичайних вовків прерій і інших її хижих мешканців.

Одного разу мені довелося спостерігати ще один випадок, який довів лукавство Лобо. Підлегли йому вовки, нерідко заради розваги, розполохували і вбивали овець, яких вони, втім, дуже рідко пожирали. Вівці звичайно пасуться стадами в декілька тисяч голів під наглядом пастухів. На ніч їх заганяють в захищене місце, де-небудь по сусідству, і з кожного боку стада ночує пастух. Вівці настільки безглузді, що найменша дрібниця змушує їх кидатися куди попало, але все ж у них існує звичка завжди слідувати за своїм ватажком. Пастухи використовують цю звичку овець і вводять в овече стадо з

півдужини козлів. Вівці визнають вищість розуму цих бороданів і, якщо вночі виникає тривога, збираються навколо козлів.

Одного разу вночі, в кінці листопада, два пастухи були розбуджені нападом вовків. Все стадо збилося навколо козлів, які не відрізнялися ні тупістю, ні боягузством і твердо зберігали своє місце, хоробро готуючись до відсічі. Але нажалі! - не простий вовк керував цим нападом. Старий Лобо, цей «вовк-перевертень», знав не гірше пастухів, що моральну силу стада представляють саме козли, і тому, швидко проскочивши по спинах овець, кинувся на їх ватажків і миттєво розправився ними. Нещасливі вівці негайно ж розбіглися в різні боки.

Протягом багатьох тижнів після цього до мене майже щодня звертався якийсь стривожений пастух:

- Чи не зустрічалися вам десь заблукали вівці з клеймом «Ото»?

І майже завжди мені доводилося відповідати:

- Так, я натрапив на п'ять або шість овечих трупів у Діамантового джерела.

або:

- Ні, я не бачив, але Хуан Мейр два дні тому бачив близько двадцяти щойно вбитих вовками овець на Кедровому пагорбі.

Нарешті прибули довгождані капкани. Я та ще двоє мисливців тиждень, не шкодуючи сил, поралися з ними, аби їх поставити. Робили все, що, на наш погляд, могло сприяти успіхові.

Наступного дня, коли я поїхав оглянути капкани, тут-таки натрапив на сліди Лобо, що в'юнилися від одного пристрою до іншого. Сліди розповіли історію його нічних походеньок.

Він шастав у темряві і, хоч капкани були ретельно замасковані, відразу викрив перший з них. Лобо наказав зграї зупинитися, а сам заходився розгрібати землю навколо, доки розкопав і капкан, і ланцюг, і колоду. Лобо перебігав від капкана до капкана і з кожним робив те саме. Невдовзі я помітив: старий проноза спинявся і збочував щоразу, помічаючи на дорозі якийсь підозрілий предмет.

Тоді в мене визрів новий план. Я розставив капкани у формі літери «Н». Замаскував їх уздовж обох боків стежки, а один поставив, мов поперечку для літери, посередині. Спливали дні. Я визнав, що вкотре мене спіткала невдача.

Лобо вільно біг стежкою і вже був між двома паралельними рядами капканів, як завважив «поперечку». Старий пройда зупинився саме вчасно.

Як він здогадався - не знаю. Певно, якийсь добрий звіриний янгол літав над ним і охороняв від небезпеки, що чекала на нього. Лобо не збочив ні на дюйм¹ уліво чи вправо, обережно, повільно позадкував, ставлячи кожну лапу в свій попередній слід, доки опинився в безпечному місці. Перегодом обійшов капкани з іншого боку і задніми ногами заходився загібати землю, так що каміняччя і грудки летіли навкруг, аж поки механічні пружини спрацювали й заклацнулися.

Точнісінько так само він робив і в інших випадках. Попри всі мої хитромудрі виверти, Лобо ні разу не схибив, неухильно обминав небезпеку, розв'язуючи всі мої головоломки, й досі чинив би він свої спустошливі набіги, якби глибока прихильність до подруги не занастила його, поповнивши іменем сіроманця довгий список героїв, що були нездоланні наодинці й загинули через необережність друга, якому сліпо довіряли.

III

Я не раз помічав, що у зграї Лобо не все гаразд. Скажімо, чому попереду слідів ватажка видно відбитки меншого вовка? Я не міг збагнути причини, та ось один ковбой мені сказав:

- Бачив їх сьогодні. Стрій порушує і відривається від зграї Бланка.

Отже, Бланка - справді самиця. Жоден вовк-самець не дозволить собі йти попереду ватажка, інакше накладе життям.

Це нашттовхнуло мене на новий план.

Вовки мали за звичку підходити до кожної туші, що траплялася їм на шляху, навіть не маючи наміру їсти. Я сподівався, що ця їхня звичка стане мені в пригоді, хоча здогадувався, що Лобо розкусить мою хитрість з м'ясом і заборонить зграї наблизитися до нього, але я покладав великі надії на голову, яка мала цілком безневинний вигляд.

Наступного ранку я вирушив обстежити капкани. Яка радість! Земля навколо них була густо поцяткована свіжими вовчими слідами, а місце, де лежала голова з капканом, було порожнє.

Побіжний огляд слідів переконав, що Лобо справді не дозволив зграї наблизитися до м'яса, але один, менший вовк, легковажно підійшов понюхати голову, що лежала осторонь, і потрапив у сталеві лабети.

Ми подалися слідами і за мильо¹ побачили цього горопашного вовка - Бланку. Зауваживши людей, вовчиця наддала бігу, але голова телиці, що важила понад п'ятдесят фунтів², добряче їй заважала. Однак Бланка сильно випередила мого помічника, який ішов пішки. Ми перехопили її поблизу скелястого узгір'я: голова телиці міцно застрягла рогами між камінням.

Ніколи раніше не доводилося мені бачити такої красивої вовчиці. М'яка густа шерсть Бланки була срібно-сірого відтінку.

Вона обернулася, готуючись стати до бою, і завилала. Її голос був сповнений розпачу. Луна відкотила його далеко в гори. Неподалік з ущелини басовитим виттям озвався вірний Лобо. То був останній поклик Бланки: ми підступали ближче, біла вовчиця мала берегти сили, щоб боронитися.

Невдовзі сталася неминуха трагедія, від згадки про яку мені стає моторошно. Кожен з нас накинув на шию приреченій тварині

ласо і погнав коня в протилежний бік. Мотузки зашморгнулися, кров хлюпнула з горла Бланки, очі оскляніли, кінцівки витягнулися і знерухоміли. Ми поскакали додому, волочачи мертву вовчицю, і раділи, що завдали зграї Лобо першого смертельного удару.

Дорогою ми чули тужливе завивання. Старий ватажок блукав мов неприкаяний, сподіваючись знайти Бланку. Він-бо не хотів її кидати, але нічим не міг зарадити біді, порятувати; страх перед вогнепальною зброєю глибоко сидів у ньому.

Цілий день ми чули виття: у безнадійних пошуках вовчиці минав час. Я сказав одному з ковбоїв:

- Тепер я певен, що Бланка була його подругою.

Надвечір Лобо став ніби наближатися до нашої ущелини: його виття чимраз ближчало. Як разюче воно змінилося. Войовничий клич воїна-звитяжця, хижу лютість і нескореність заступили відчай, горе і глибокий сум.

Лише проти ночі він, певно, знайшов місце, де сконала Бланка: протяжливий стогін

вихопився з грудей Лобо. Від його скорботи хололо в серці. Я ніколи б не повірив, що відчуватиму таке гостре почуття жалю до нього. Суворі, стримані ковбої не уявляли, щоб вовк так гірко побивався. Лобо зрозумів, що сталося: земля на тому місці була скривавлена.

Він побіг слідами наших коней аж до ранчо¹ мого друга. Що гнало його - жадоба помсти чи сподівання знайти там Бланку - не знаю. Принаймні частково відплатити за кривду йому вдалося. За п'ятдесят ярдів² від воріт ранчо він напав на нашого сторожового собаку й роздер сердегу на шматки. Очевидно, Лобо приходив сам, на ранок я не помітив більше нічиїх слідів. Він знавісніло гасав навколо ранчо, втративши страх. Я чекав на це і понаставляв по всьому пасовиську багато нових капканів. Перегодом переконався, що він таки попався в один, але завдяки своїй могутній силі вирвався зі сталевих лещат.

Я був переконаний, що Лобо ганятиме довкіл, доки відшукає труп Бланки, тож усі зусилля спрямував на те, щоб покінчити з ним, перш ніж він угамується і назавжди покине місце. Я зрозумів, що припустився великої помилки, коли вбив білу вовчицю і

не скористався нею як живою приманкою, тоді б мені вдалося заскочити Лобо тієї-таки ночі.

Я зібрав усі капкани - сто тридцять міцних сталевих вовчих пасток - і поставив їх по чотири вздовж усіх стежок, які вели в ущелину. Кожен капкан окремо кріпився до колоди, а кожна колода в свою чергу окремо прикидалася землею. Маскуючи їх, я ретельно знімав дерен, клав його на полотно, щоб по закінченні роботи знову покласти на місце, аби старий вовк не помітив бодай найменшого сліду людини.

Коли капкани були надійно сховані, я протяг між ними труп бідолашної Бланки. Потім відтяв вовчиці одну лапу і наслідив нею над кожним капканом. Я вдавався до всіляких хитрощів і вживав усіх пересторог, аби забезпечити успіх.

Пізно ввечері я повернувся додому. Вночі мені чувся голос Лобо, але я не був того певен. Назавтра згуслі вечірні сутінки не дали мені об'їхати всієї північної частини ущелини і довідатися щось про старого ватажка. За вечерею один з ковбоїв сказав:

- Уранці худоба в Північній ущелині чогось страшенно ревла. Може, в капкан упіймалася якась звірина?

Лише пополудні наступного дня мені пощастило дістатися до вказаного місця. Іще здалеку я побачив велику сіру тінь, що при моїй появі підвелася із землі, марно намагаючись метнутися кудись убік. Переді мною виріс сам Лобо, могутній володар Курумпо, міцно стиснутий сталевими лещатами.

Безталанний герой! Він ні на мить не припиняв пошуків своєї подруги, натрапив на її слід, сліпо, не роздумуючи, кинувся вперед і потрапив у пастку.

Чотири капкани намертво стиснули в своїх сталевих обіймах чотири лапи звіра, а густа мережа слідів на землі свідчила про те, що худоба збиралася навколо переможеного кривдника, щоб поглузувати з нього, але близько підійти не наважувалася.

Два дні й дві ночі пролежав він прикутий і геть знесилився. Та коли я підійшов до нього майже впритул, звір підвівся, шерсть на ньому наїжилася. Востаннє я почув його могутній, оглушливий голос. Він завив, скликаючи своїх підданців. Але ніхто не

озвався, не прибіг на поміч. І тоді він зібрав останні сили й кинувся на мене. Марно. Кожен капкан важив щонайменше триста фунтів. Лобо був безсилий проти них.

Він скреготав могутніми іклами, кусаючи ненависні ланцюги, а коли я спробував торкнутися до нього рушницею, схопив її зубами і залишив на ній глибокі прим'ятини. Очі звіра потемніли від люті й ненависті, щелепи грізно клацали, але мене й коня, що тремтів від страху, годі було дістати. Лобо сильно виснажився від голоду й втрати крові і невдовзі знесилено впав на землю.

Щось схоже на жалість ворухнулося у мене в грудях, коли я збирався вчинити з ним те, що він звично робив зі своїми жертвами.

- Старий невгамовний свавільнику! Герою незліченних спустошливих набігів! - сказав я, звертаючись до нього. - За хвилину ти станеш купою мертвечини. Так буде справедливо!

Ласо майнуло в нього над головою.

Але ватажка не так легко було обдурити. Перш ніж петля зашморгнулася в нього на ший, він на льоту схопив її зубами, легко перекусив і кинув під себе.

Звісно, я мав напихваті рушницю, але мені шкода було псувати його чудову шкіру. Тож я погнав коня до табору й повернувся з ковбоєм і новим ласо. Ми кинули вовку цурпалок, який він міцно схопив зубами, і перш ніж Лобо встиг випустити його, наші ласо просвистіли в повітрі і впали йому на шию. Промінь життя поволі згасав в очах могутнього володаря Курумпо.

Я гукнув до свого помічника:

- Стривай! Захопимо його живцем і відвеземо до табору.

Лобо так знемігся, що ми легко просунули йому в пащу товсту палицю, пообснували щелепи міцним мотузяччям і прив'язали до палиці. Палиця тримала мотузку, мотузка - палицю. Так ми убезпечили себе від грізного звіра. Лобо вгамувався і байдуже позирав на нас, наче хотів сказати: «Ваше зверху. Ви здолали мене. Тож робіть зі мною, що хочете!...».

Відтоді він перестав нас помічати.

Ми надійно зв'язали йому ноги. Лобо не загарчав, не завив, навіть не підвів голови. Хекаючи, ми ледве завдали вовка коневі на спину. Лобо дихав рівно й спокійно, мов уві

сні. Очі знову стали ясними й чистими. Але на нас вони не дивились. Погляд його линув у далечінь, обіймав колишні володіння, де щасливилось йому та його грізній зграї.

Ми їхали поволі і незабаром дісталися до ранчо. Накинули на Лобо ошийник, сталевими ланцюгами прип'яли його до стовпа на пасовиську й розв'язали йому ноги.

Тут я в перший раз як слід розглянув його і переконався, як мало можна довіряти розповідям про героїв. Я побачив у нього на боці великий, широкий рубець, слід іквів ватажка вовкодавів Теннерея - собаки Юони. Це була мітка, яку Юона залишила у нього на тілі за хвилину перед тим, як він кинув її мертвою на пісок ущелини.

Я поставив перед ним воду і м'ясо, але він навіть не повернув голови. Лежав нерухомо, жовтаві очі пильно дивилися на вхід в ущелину, у прерії, широкі й безкраї. Він не здригнувся й тоді, коли я доторкнувся до нього. Сонце сідало за обрій, а Лобо невідривно дивився вдалину. Я сподівався, що вночі старий ватажок скликатиме свою зграю, навіть приготувався до цього. Але він уже кликав її в скрутну мить, і ніхто не

прибіг на допомогу. Більше він кликати не схотів.

Кажуть, лев, який позбувся сили, орел, що втратив волю, і голуб, котрого розлучили з подругою, гинуть від розбитого серця. Тож чи можна було сподіватися, що серце цього нескореного свавільця стерпить потрійний удар? Він втратив і силу, і волю, і подругу.

Коли зарожевів світанок, Лобо лежав так само спокійно, немовби спочивав. Але старий ватаг уже був мертвий.

Я зняв ланцюг з його могутньої шиї. Один з ковбоїв допоміг мені відтягти труп у повітку, де лежала й Бланка. Ми поклали Лобо поруч із нею, і ковбой сказав:

- Нарешті ти знайшов її. Тепер ви знову разом.

Переклад Лариси Боженко